

Bydlí u nás strašidlo

Jana
Burešová

Ilustrovala
Dagmar
Chládková

FRAGMENT

Bydlí u nás strašidlo

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.fragment.cz
www.albatrosmedia.cz

FRAGMENT

Jana Burešová
Bydlí u nás strašidlo – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2021

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA

Bydlí u nás strašidlo

Jana Burešová

Ilustrovala

Dagmar Chládková

FRAGMENT

Jak jsme poznali Ťulíka

Naše rodina má pět členů. Mě, tatínka a naše tři kluky: Tomáše, Jakuba a Adama. Je to už tři roky, co se tenhle příběh stal, a dlouho jsem zvažovala, jestli se s vámi o něj podělím. Popravdě řečeno, o tom, že se mám o něj podělit, mě přesvědčili moji kluci a Ťulík. Nemohl se dočkat, až o něm vyjde knížka. Vždycky se mu líbil život celebrit a já jsem mu ho chtěla dopřát.

Začalo to všechno takhle. Jednoho sobotního rána jsme se vydali do lesa na houby. Tedy my jsme tomu tak s Tomášem, Jakubem a Adamem říkali. Tatínek tvrdil, že vhodnější je říkat, že jdeme na procházku do lesa. Myslím, že patrně z toho důvodu, aby se nikdo neposmíval, když přineseme z lesa prázdný košík, protože podle tatínka ten rok houby moc nerostly.

Po hodinovém chození po lese s jedním od slimáka nakousaným hříbkem v košíku jsem se pomalu loučila s myšlenkou, že nasuším houby na zimu. Zrovna když jsem usilovně přemýšlela nad tím,

co rychlého uvařím doma k obědu, a zaháněla chuť na houbovou smaženici, procházeli jsme kolem místa, kde byla jeskyně. To nás překvapilo, protože ačkoli jsme v tomhle lese byli mnohokrát, nikdy jsme tu žádnou jeskyni neviděli. Zastavili jsme se tam, protože kluci byli zvědaví, a hned je napadlo, že bychom mohli jít na průzkum.

„Tak to ani náhodou,“ zamítla jsem dle mého názoru velice nebezpečné dobrodružství.

Jak jsme tam stáli a dívali se na jeskyni, zaslechli jsme divné zvuky, které z ní vycházely. Odvrátila jsem pozornost od velikého hnědého slimáka, který se mi plazil nebezpečně blízko nohy, a zaposlouchala jsem se s ostatními do divných zvuků.

„Ty jo, to asi bručí medvěd,“ napadlo Tomáše, našeho sedmi-letého syna.

„Ale ne,“ řekla jsem. „U nás medvědi nežijí,“ dodala jsem vzápětí.

Náš pětiletý syn Jakub váhavě pronesl: „Taky by to mohla být liška nebo vlk, nebo taky...“

Do řeči mu skočil tříletý Adam, který chtěl dořít větu za Jakuba: „Strašidlo.“

Jakub s Tomášem se rozesmáli a natáhli ruce jako strašidla a začali křičet: „My jsme taky strašidla. Dej si na nás pozor.“

Adámek se na ně nejdřív zamračil, ale pak usoudil, že je tahle zábava dostatečně lákavá, a přidal se. A tak tam všichni tři chodili dokola, smáli se a hráli si na strašidla. Dočista jsme zapomněli, proč tu vlastně stojíme.

Po chvíli tatínek rozhodl: „Tak pojďte už, vy strašidla, jdeme dál.“

Kluci se rozběhli a já jsem za nimi ještě stihla zavolat, že se v lese neběhá. Vzápětí moji pozornost upoutala šalvěj, a protože

bylinky ráda využívám, chtěla jsem si trošku natrhat. Shýbla jsem se, abych si utrhla pár lístečků. Měla jsem radost, že když ne houby, přineseme z lesa alespoň bylinky.

Byla jsem zabraná do trhání šalvěje, když jsem před sebou uslyšela silný hlas: „Co to tady děláte?“

„No jo, tatínku, srandičky, na to tě užije,“ zasmála jsem se a podívala se před sebe. Úsměv mi však ztuhl na rtech. Přede mnou nestál tatínek, ale něco vysokého a chlupatého, trochu jako medvěd, trochu jako člověk. Lekla jsem se natolik, že jsem se nezmohla ani na slovo. To, že se vylekám, není zas až tak neobvyklé, ale teď jsem se lekla tolik, že jsem dočista zapoměla ječet.

Ta veliká obluda na mě zase začala mluvit: „Proč mi tady ničíte moji zahrádku?“

S vytřeštěnýma očima jsem vykoktala: „Já... no... ehm... jsem... ehm... no... já...“

Mezitím, co jsem marně hledala slova a nemohla se vzpamatovat z šoku, na mě zavolal tatínek: „Maminko, pojď už.“

Trošku mě to probralo a uvědomila jsem si, že přede mnou stojí něco hodně divného, a začala jsem si pohrávat s myšlenkou, že právě hledím na nějakého bájného tvora. Vší silou jsem se snažila potlačit myšlenku, že jsem se právě zbláznila.

„Mami, mami, mami, táta na tebe čeká, kde jsi?“ ozvali se mi za zády kluci, kteří se přišli podívat, co tu tak dlouho dělám.

Když přiběhli, zůstali stát celí zkoprnělí a Jakub prohlásil: „Ty jo, to je hustý.“

Tomáš dodal: „To je megahustý.“

Adámek se rozesmál a řekl: „Jé, to je pěkné zvířátko.“

Mezitím už k nám došel tatínek a ta veliká obluda spustila: „Takže zaprvé nejsem žádné zvířátko, zadruhé nejmenuji se

Hustý ani Megahustý, ale Ťulík. A zatřetí není od vás pěkné mi tu oškubávat moji zahrádku, když mi dala takovou práci, a začtvrté popojděte, paní, kousek doleva, ať mi tu nezašlápnete Huberta!“

Když ta obluda, co si říkala Ťulík, domluvila, vzmohla jsem se jen na otázku: „Kdo je Hubert?“

„No přece slimák. Hubert je můj kamarád a zrovna teď leze jen kousek od vaší nohy,“ dodal Ťulík a já se podívala dolů ke svým nohám. Hubert si zřejmě nelámal hlavu s tím, že mu stojí v cestě moje parádní proužkované gumáky, a rozhodl se zkrátit si cestu přes ně.

„Uááá!“ vykřikla jsem a začala poskakovat sem a tam.

„Počkej, stůj,“ snažil se přerušit moje vřeštění tatínek. „Vždyť to je jen malý slimáček,“ řekl, když se mu podařilo sundat mi tu bestii z boty.

Když byl ten Ťulíkův Hubert z dosahu mé nohy, uklidnila jsem se a Ťulík mi v porovnání s oslizlým slimákem tak strašidelný nepřipadal. Přestože byl veliký a chlupatý, měl docela milý kukuč.